

νέου ἐπὶ τοῦ προσώπου σου. Οἱ ὀφθαλμοί σου λάμπουν, τὰ χεῖλη σου πορφυροῦνται· ὁ Θεὸς τῆς Γαλιλαίας ἐθαυματουργήσῃ πρὸς χάριν σου, καὶ ἐὰν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν σὲ ἔβλεπον οἱ ἄνθρωποι, θὰ ἐγκατέλειπον ὅλας τὰς γυναῖκας διὰ νὰ σὲ προσκυνήσωσιν. Ἐγέρθητι λοιπὸν, διάταξον νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ ἄρμα σου· θὰ δέσω καὶ θὰ κοσμήσω τὴν κόμην σου, καὶ αὐτὸς ὁ Καῖσαρ θὰ σὲ λατρεύσῃ τήμερον.

Ἡ Λεία παρετήρησε τὴν εἰκόνα τῆς εἰς τὸ στίλβον μέταλλον· ἔπειτα ἀφίνουσα τὸν ἐξησθενημένον βραχίονά τῆς νὰ ἐπαναπέσῃ·

— Ἐὰν ὁ Θεὸς τῆς Γαλιλαίας μοὶ ἀπέδιδε τὴν ζωὴν, δὲν θὰ ἐπέστρεφον μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Δὲν θὰ ἄφιναι τὴν καλλονὴν μου, ἀνανεωθείσαν ἐκ τοῦ μυστηριώδους ἔρωτός του, νὰ καταστῇ τὸ μεμολυσμένον τρόπιον θνητοῦ καταφρονητοῦ. Αἰσθάνομαι ὅτι ἀποθνήσκω καὶ ὅτι μέλλω νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐστίαν τῆς ἀφθάρτου καλλονῆς ἣν ὁ θεὸς Πλάτων καλεῖ ὑπερτατον ἀγαθόν. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἔθεσεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὴν πηγὴν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς τελειότητος. . . ὦ ἱερεῦ! τὸ ὕδωρ τοῦτο διὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται τὸ μέτωπόν μου δὲν εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς ἀνεξαντλήτου πηγῆς ὅπου μεταβαίνω νὰ δροσισθῶ;

— Ναί, κόρη μου, ἀπεκρίνατο ὁ ἱερεὺς.

Καὶ ἐνῶ τῇ ὠμίλει περὶ σωτηρίας καὶ ἐλπίδος, τὴν εἶδεν ἐκπνέουσαν μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἡ γαλήνη τὴν ὁποίαν εἶχεν εὖρει ἀφιερωθείσα εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἀγνώστου Θεοῦ, καὶ ἡ ἡσυχία τῆς τελευταίας ὥρας τῆς τοσοῦτον ἐξέπληξαν τὴν μαύρην δούλην, ὥστε αὐτὴ ἠκολούθησε τὸν Εὐσέβιον εἰς τὴν κρύπτῃν τῶν χριστιανῶν καὶ ἠσπάσθη τὴν θρησκείαν τοῦ παρμαθητοῦ τῶν ἐρωμένων καὶ τοῦ λυρωτοῦ τῶν δούλων.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. ὦ μισῶ τοὺς κακολογοῦντας· εἶναι ἀνυπόφοροι ἄνθρωποι.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ. Ἐχετε δίκαιον· καὶ ὁμως,....

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Καὶ ὁμως πάντες κακολογοῦσιν ἐνόσω ἀναπνέουσι; Βεβαίως· ἐγὼ ὁμως δὲν ἀνέχομαι τὸ τοιοῦτο καὶ δι' αὐτὸ συχνότατα διαπληκτίζομαι μὲ τοὺς φίλους μου. Χθὲς εἰς ἓξ αὐτῶν μὲ ἔλεγεν ὅτι ὁ φίλος σας Πλάτων εἶναι μέχρις ἀηδίας φιλάργυρος, ὅτι εἶναι στενοῦ χαρακτῆρος ἄνθρωπος καὶ ἐγὼ διὰ νὰ μὴ ἀκούω τὰς κρίσεις ταύτας ἠναγκάσθην ν' ἀναχωρήσω. Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἡ φιλαργυρία εἶναι κάκιστον ἐλάττωμα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ. Εὐτελής κακία ἀληθῶς.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Μὲ ἔλεγον λοιπὸν ὅτι ὁ Πλάτων εἰς τοσοῦτον βαθμὸν φιλαργυρίας ἔφθασεν ὥστε ἀγαπᾷ τὴν ξανθὴν κόμην διότι τὸ χρῶμα τοῦτο ὁμοιάζει τὸ τοῦ χρυσοῦ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ. (ὠχρίῳσα.) Δὲν εἶναι δυνατόν.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Ἐχετε ὠραίαν ξανθὴν κόμην. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεχώρησα παρωργισμένος ὁ φίλος μου ὁ κακολογῶν, τὸν ὁποῖον δικαίως δὲν θεωρῶ πλέον φίλον μου, μ' ἐπεσκέφθη σήμερον καὶ ἤθελε νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ἔλεγεν ἀλήθειαν καὶ πρὸς ἀπόδειξιν . . .

ΕΥΡΥΔΙΚΗ. Ἄρκεϊ, ἄρκεϊ ἄς μεταβάλωμεν θέμα. Τί γίνεται ὁ φίλος σας Πέτρος;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Εἶναι χαριέστατος νέος· ἀλλὰ ἔλεγον χθὲς πολλοὶ φίλοι μου ὅτι εἶναι ἀληθῶς ἐσκιαγραφημένος, ὅτι ἀγαπᾷ τὸν λαίμοδέτην αὐτοῦ ὑπὲρ τὴν ἐρωμένην καὶ ὅτι ἐξομολογούμενός ποτε τὸν ἔρωτα αὐτοῦ πρὸς κόρην, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐκλινε τὸ γόνυ, διέκοψεν αἴφνης τὴν ἐξομολόγησιν ἀνακράξας — ὦ κυρία μου, ἡ ὑπηρετρία ἐλησμόνησε νὰ σαρώσῃ, καὶ τὸ πανταλόνιόν μου ἐγέμισε κονιορτόν. Ἐννοεῖται ὅτι οὐδὲν ἐξ αὐτῶν πιστεύω γνωρίζων τὸν μοχθηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ σὰς βεβαίῳ ὅτι ἂν ἤμην κυρία καὶ μὲ συνέβαινε τοιοῦτό τι ἤθελον ἀποδιώξει ἀμέσως τὸν γελοῖον.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ. Μ' ἐποτίσατε δηλητήριον. Λοιπὸν εἶναι τοσοῦτον γελοῖος ὁ Πέτρος;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. ὦ! ἀγνοῶ, κυρία μου· μὲ τὸ εἶπον ἀλλὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν τὸ πιστεύω· ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον φιλοκατήγορον, ἰδοὺ ὁ ἀληθέστερος καὶ ἀπλούστερος ὀρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου· ὁ Πλάτων ἦτο μωρὸς ἀγωνιζόμενος ν' ἀνεύρῃ ἄλλον.

Ἡ Εὐρυδίκη ἐσιώπησεν· ἐσκέπτετο ἄν δὲν εἶναι φοβερώτερον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κατηγορίας τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ εὐφρεῖς συκοφάνται, ὑποκρινόμενοι ὅτι μισοῦσι τὰς κατηγορίας καὶ διὰ τοῦτο κατακρίνοντες τοὺς λέγοντας τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα περὶ τῶν ἄλλων. Ἐπαναλαμβάνουσι λοιπὸν ἐπιτηδεῖως πᾶσαν ὕβριν καὶ συκοφαντικὴν φαινόμενοι μᾶλλον ἀξιόπιστοι, διότι ὑποκρίνονται ἀγανάκτησιν κατὰ τῶν τοιαῦτα λεγόντων.

Ἡ commune ἔπεσεν· οἱ κυβερνητικοὶ πρὸς τοὺς ἀπανθρώπους ἐφάνησαν τρεῖς ἀπανθρωπότεροι· ἀλλ' ἡ κυβέρνησις εἶναι κυβέρνησις καὶ ἐπομένως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κακουργῇ. Ἡδὴ ὁ κόσμος ὅλος δὲν εὐρίσκει λέξεις νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγανάκτησιν αὐτοῦ κατὰ τοῦ Δήμου καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ, δὲν εὐρίσκει λέξεις νὰ στιγματίσῃ τὴν οἰκτρὰν παραφορὰν μεθουούσης ἐπαναστάσεως. Καὶ ὅμως ἡ ἱστορία πιθανὸν ἔσται δικαιοτέρα· λέγομεν πιθανὸν διότι ἐνίοτε ἡ ἱστορία μεταχειρίζεται τὰ γεγονότα ὅπως οἱ δημοτικοὶ τὰ μνημεῖα τῶν Παρισίων. Ἡ ἱστορία θὰ ἀνεύρῃ τὸν λόγον δι' ἃν ἐγεννήθη ὁ Δῆμος καὶ ἀντὶ ν' ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτοῦ θ' ἀγανακτήσῃ κατὰ τῶν αἰτίων ἅτινα παρήγαγον τὸν Δῆμον καὶ τὰ αἷτια εἶναι αὐτὴ ἡ μέση καὶ ἡ ἄνω τάξις τῶν Παρισίων ἢ μᾶλλον εἶναι ὁ ὕλισμος οὐχὶ ὁ ἐπικουρῆσις χαρίσις ὕλισμος, ἀλλ' ὁ ταπεινὸς ἐκεῖνος δι' οὗ ἀπονέμεται πᾶσα τιμὴ καὶ πᾶσα ἀξία εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τοιαυτῶς ἀποκτηθέντα, δι' οὗ ἡ πενία θεωρεῖται ὡς τι ἀνάξιον τοῦ ἀνθρώπου, δι' οὗ ὁ ἡμερόβιος, ὁ ἐργάτης θεωρεῖται κοινωνικῶς ἴσος πρὸς τὸν φορτηγὸν ὄνον, καὶ ἴση πρὸς αὐτὸν τιμὴ ἀπονέμεται καὶ ὑπόληψις. Πλοῦτον σέβου, πλοῦτον τίμα· ὁ χρόνος χρήματα, ἡ τιμὴ χρήματα· δὲν ἔχεις; δὲν εἶσαι ἄνθρωπος. Ἴδοὺ τὰ ἀξιώματα τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος. Ἀλλὰ τότε ὅταν ἡ τύχη καὶ αἱ περιστάσεις κατέστησαν τινὰ πλούσιον καὶ οὗτος ζῆ τρυφηλῶς καὶ ἀργῶς ἀπολαμβάνων ἐν τούτοις τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἄλλων, ὁ πέννης, ὁ ἡμερόβιος, ὁ χρηστὸς ἐργάτης, ὁ διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ζῶν, αὐτὸς ὁ βλέπων ἑαυτὸν περιφρονούμενον, οἰκτειρόμενον, οὐχὶ

ἄνθρωπον, καὶ τοι ἀνώτερον ἠθικῶς ὄντα τοῦ ἀργοῦ ἐκεῖνου πλουσίου, ὁ πέννης αὐτὸς θέλετε νὰ μὴ ὀργισθῇ, νὰ μὴ ἐξεγερθῇ ἐπὶ τέλους καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν τύχην καὶ νὰ ὠφελῆθῃ τῶν περιστάσεων; Κ' ἔχει ἄρα γε ἄδικον; βεβαίως· ἀλλὰ πολὺ πλέον ἄδικον ἔχουσιν οἱ παθόντες. Μὴ ἀπατάσθε· μὴ νομίζετε ὅτι ἐν τῷ Δήμῳ ἐπεκράτησεν ἡ ἀρπακτικὴ διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου, ὅχι· ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει τοιαῦτα παραδείγματα· καὶ τὸ νέον τοῦτο σύμπτωμα, δηλοῖ τὴν ὑπαρξίν νέας νόσου. Τὸ ἐμφορὸν αἶσθημα τῆς ἰδιοκτησίας ἔχει ὄρια καὶ ὅσω ἰσχυρότερον εἶναι τοσοῦτον ὀλιγώτερον ἐκτρέπεται εἰς ἀρχὴν κοινοκτημοσύνης. Ἐν τῷ Δήμῳ ὑπῆρχεν ἡ ἀγανάκτησις κατὰ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἐσχάτης περιφρονήσεως τῆς ἐντίμου πενίας· ἡ ἀλαζωνία τῆς συμφορᾶς ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ θράσους τῆς ὕλικῆς εὐδαιμονίας. Βεβαίως ὁ πλοῦτος ἔχει ἀξίαν. ἀλλὰ πάντοτε σχετικὴν. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πάντοτε περισσοτέραν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ· καὶ ὅταν βλέπῃ ὅτι ἐνώπιον αὐτοῦ ἐξαφανίζεται ἀγανακτεῖ κατὰ τῶν ἐκπροσωπούμενων τὴν δύναμιν ταύτην καὶ ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτῶν τὴν λεοντήν. Ὁ Δῆμος εἶναι πρῶτον σύμπτωμα ἀντιδράσεως κατὰ τῆς φοβερᾶς νόσου τοῦ ὕλισμοῦ, τῆς νόσου ἐκεῖνης ἣτις ἀνέπλασε τὸν ἄνθρωπον τελειοποιημένον πίθηκα, ἣτις ἠρνήθη πᾶν εὐγενὲς καὶ γενναῖον αἶσθημα, ἣτις ὑπεδούλωσε τὴν ψυχὴν εἰς τὸ σῶμα καὶ τὰς θειοτάτας προαιρέσεις εἰς τὸν χρυσόν. Σεβασθῆτε τὴν κρίσιν ταύτην διότι ἄνευ αὐτῆς θὰ ἐπῆρχετο θάνατος.

Ἡ θερμότης εἶναι ζωὴ, λέγουσιν οἱ χημικοὶ· ἀλλὰ βεβαίως δὲν κατόκουν τὰς διακεκαυμένας ζώνας διότι ὅχι εἰς τὰς ζώνας ταύτας, ἀλλ' οὐδ' εἰς τὰς Ἀθήνας δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὰ κυνικὰ καύματα εἶναι ζωὴ. Καύσων καὶ κονιορτός· ἰδοὺ αἱ Ἀθηναῖ· ὠραία ἀληθῶς πόλις! ἔχει χαριστάτας ἐξοχὰς διὰ τοὺς ληστὰς, εὐρυτάτους δρόμους διὰ τὸν ἥλιον καὶ τὸν κονιορτόν· περισσότερα κερνεῖα ἢ οἰκίας διὰ τοὺς κηφῆνας· σχολεῖα διὰ τοὺς ἀγραμμάτους, καὶ τὸν Παναγῆν Κυριακοῦ διὰ τὴν δημαρχίαν. Ὁ πέννης οὗτος δῆμος ἦτο

δίκαιον νὰ ἔχη δῆμαρχον τὸν Κυριακὸν ἀλλὰ πρὸς τελειοποίησιν τῆς εἰκόνης ἀπαιτεῖτο νὰ κρατῇ λύραν καὶ δίσκον. Ὁραία πόλις αἱ Ἀθηναὶ ἰδίως ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε οὐδαμοῦ ἐπισκιάζεται τις οὐδὲ παρ' αὐτῷ τῷ Δημάρχῳ. Δὲν ὑπάρχουσιν ὑπεροχαὶ ἐν Ἑλλάδι τετέλεσται.

Καὶ πάλιν ἐνθυμήθην τὸν Δῆμον τῶν Παρισίων. Ἡ καταστροφή τῶν μνημείων παρήγαγεν ἐν τῷ νῶμον τὸ ζήτημα ἂν τὰ ἐξοχα ἔργα τῆς τέχνης, οὐ μόνον τῆς ζωγραφικῆς, τῆς ἀγαλματοποιίας καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ποιήσεως δὲν βλάπτωσι διασωζόμενα ἐπὶ αἰῶνας ἀντὶ νὰ ὠφελήσωσι. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ τέχνη ὀπισθοδρομεῖ ἢ μᾶλλον σταματᾷ ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ. Εἶναι δὲ ἀναμφισβήτητον ὅτι καταστρέφει πολὺ τὴν πρωτοτυπίαν ἢ διατήρησις τῶν ἔργων τῆς τέχνης. Ὁ καλλιτέχνης δὲν τολμᾷ νὰ παρεκκλίνῃ τῆς κεχραγμένης ὁδοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάλιστα καθ' ἑξῆς βαδίζει ἐπ' αὐτῆς καὶ ἀντὶ νὰ ἀναπλάσῃ νέα ἔργα μιμεῖται ἄκων τὰ παρελθόντα. Οἱ κριτικοὶ πάλιν πλάττουσι κανόνας ἐπὶ τῇ βάσει ἔργων τῆς δεῖνα ἢ δεῖνα ἐποχῆς ἐνῶ ἡ τέχνη εἶναι ποικίλη ὅσον καὶ ἡ φύσις καὶ εἰς τὸ πρῶτον βῆμα εἰς ἃ ἀπομακρυνθῆ τῆς τετριμμένης ὁδοῦ ὁ καλλιτέχνης, λιθοβολεῖται. Ἄν δὲν ἐσώζοντο σήμερον τὰ ἔργα τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Λίσιχου, τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Σοφοκλέους ἢ ἀνθρωπότης ἤθελεν ἴσως ἀποκτήσῃ ἔργα πολὺ ἀνώτερα ἐκείνων. Καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ ζωγραφικὴ ἤκμασεν ἐν Ἰταλίᾳ διότι δὲν ἐσώθησαν τ' ἀρχαῖα ζωγραφήματα. Ἡ τυπογραφία ἔφερε δημοκρατικὸν τι πνεῦμα εἰς πάντα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ποίησιν, ἡ δὲ ἰσορροπία αὕτη ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἐννοιαὶν παντὸς ἐξόχου ἔργου. Λέγουσιν ὅτι οἱ μετὰ τὸν πρῶτον ἔρωτα παλμοὶ τῆς καρδίας καὶ τοὶ γεννῶνται ἔνεκα ἄλλου ἀντικειμένου, ἀληθῶς ὅμως ἐπαναλαμβάνουσι τὴν πρώτην ἐκείνην λατρείαν πρὸς τὴν χαρίεσσαν μορφήν τῆς πρώτης ἐρωμένης μετὰ τὴν μορφήν τῆς ὁποίας στολίζεται πᾶσα μεταγενεστέρα ἐρωμένη. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν τέχνην. Ἄλλ' ἂν ὁ Πετράρχης δὲν ἀπέκαμε λατρεύων τὴν Λάουραν, ἢ ἀνθρωπότης ἀπέκαμε λα-

τρεύουσα τὸν Ὀμηρον καὶ μὰ τὸν ζῦθον ἠδυνάμην κάλλιστα νὰ παραστήσω τὸ πρόσωπον τοῦ χωρικοῦ πρὸς τὸν Ἀριστείδην, ἐξοστρακίζων ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν τὸν Ὀμηρον διότι ἀπέκαμα ἀκούων αὐτὸν ἐπικαλούμενον ἀθάνατον καὶ πρὸ πάντων διότι μὲ κατέβαλε τὸ ὀμηρικὸν ζήτημα.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. γ')

— ὦ! μὴ, κυρία, παρακαλῶ, εἶπε κρατῶν αὐτὴν σχεδὸν διὰ τῆς βίας, δὲν βλάπτει τοῦτο... Ἄλλοτε, προσφιλέστατέ μοι ἄγγελε, δὲν εἶχον καρδίαν, οὐδένα ἠγάπων ὁ πρῶτός μου ἔρωσ εἶναι οὗτος, μάρτυς μου ὁ Θεός! Μὴ ἀνεχθῆτε νὰ ἦναι τοσοῦτον ἀτυχῆς, κυρία. Σᾶς ἀγαπῶ, ὡς δὲν ἠγάπησα... τὴν μητέρα μου, σᾶς ἀγαπῶ...

— Ἄρκει, κύριε κόμη, ἀρκεῖ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνδείξεις ταύτας τῆς ἀγάπης σας, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Πέτκωφ μετὰ τινος εἰρωνίας ἰδοῦσα ὅτι ὁ κόμης ἐπέμενε μετὰ θράσους τοσοῦτου χαιρῶ πολὺ ἔχουσα φίλον τόσον πολύτιμον. Ποτὲ ὅμως δὲν ἐπίστευον ὅτι ἄνθρωπος εὐγενῆς, ὡς ὑμεῖς, θὰ παρέβαινε τοσοῦτον τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας καὶ τῆς τιμῆς. Νὰ σᾶς ὑποδέχεται ἐν τῇ οἰκίᾳ του μετὰ τοσαύτης ἐμπιστοσύνης ὁ σύζυγός μου, καὶ σεῖς ἀντὶ εὐγνωμοσύνης νὰ θέλετε νὰ ρίψετε τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ αἰσχους!...

Ὁ κόμης ὑπὸ τὸ βᾶρος τῆς κατηγορίας ταύτης ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Αἰσχος! κύριε κόμη, αἰσχύνῃ! προσέθηκεν ἡ Ἀλεξάνδρα καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἀφήσασα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον γονυκλιτῆ καὶ μόνον.

— ὦ! τὴν ἀγαπῶ! τὴν ἀγαπῶ! ἐψιθύριζεν ὁ ἄθλιος περιφερόμενος ἐν τῷ δωματίῳ, ὡς μεθύων.